Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 198 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. EL HADDADI**
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. EL HADDADI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 19 november 2025 en verzoekt op 21 november 2025 om internationale bescherming. Op 18 maart 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Georgië.

U verklaarde dat u in 2018 de diagnose hiv kreeg. Hierdoor werd u in Georgië ontslagen op uw werk als vrachtwegenchauffeur. U werd gedurende acht à negen maanden voor hiv behandeld in Georgië. Omdat u

niet de juiste medicatie vond in Georgië en de behandeling er te duur was verhuisde u in 2018 naar Frankrijk. U diende er op 3 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. In 2023 keerde u terug naar Georgië omdat er enkele van uw familieleden overleden. Zonder een behandeling in Georgië aan te vragen vertrok u onmiddellijk weer naar Frankrijk. U diende op 1 maart 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in en werd in Frankrijk behandeld voor hiv, alsook onderging u enkele darmoperaties. Nadien keerde u van november 2024 tot februari 2025 terug naar Georgië. U vond er een nieuwe job, die u echter omwille van uw diagnose opnieuw diende stop te zetten. Op 15 november 2025 hebt u Georgië opnieuw verlaten. U reisde naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 21 november 2025.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw Georgisch paspoort, uw Georgische ID kaart, uw rijbewijs en een kopie van uw medisch dossier in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Volgens uw verklaringen en de door u voorgelegde medische documenten (stuk 4 inventaris documenten) blijkt u de diagnose hiv te hebben. U verklaarde hieromtrent dat deze diagnose geen invloed heeft op uw deelname aan de procedure en dat u zich in staat voelt het interview af te leggen (CGVS, p. 3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Georgië vreest u geen medische ondersteuning te krijgen, alsook geen werk te vinden en uitgesloten te worden omwille van uw medische diagnose (CGVS, p. 12).

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw asielmotieven vertonen geen link met de criteria van de Conventie van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt dat u louter omwille van medische redenen een verzoek om internationale bescherming indiende. Zo verklaarde u dat u in 2018 de diagnose hiv kreeg in Georgië, waardoor u naar Frankrijk ging waar u voor deze diagnose behandeld werd (CGVS, p. 9). U diende verder bepaalde medicatie te nemen waarover u verklaarde dat deze in Georgië niet beschikbaar was, alsook dat de medicatie die wel beschikbaar is in Georgië onvoldoende werkzaam is, en bovendien zeer duur (CGVS, p. 10-11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u doelgericht medische zorgen werden ontzegd door de Georgische instanties. Daarbij aansluitend dient er ook opgemerkt te worden dat u steeds alle mogelijke hulp die er voor handen was, heeft toegediend gekregen en u nooit enige hulp werd geweigerd. Zo was u er zelfs van op de hoogte dat er gratis hiv-behandeling in Georgië voorhanden is (CGVS, p. 10-12). Echter bleek de medische hulp in Georgië niet van dien aard dat ze u voldoende kon ondersteunen en u uw gezondheid kon terugwinnen (CGVS, p. 10-11).

Ondanks de jammerlijke medische situatie waarin u zich bevindt houden de medische problemen die u inriep geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U haalde ook aan dat u omwille van uw medische diagnose gediscrimineerd en uitgesloten werd in Georgië. Zo verklaarde u dat u tweemaal ontslagen werd omwille van de hiv-diagnose, alsook dat niemand contact wou met u (CGVS, p. 8, 12 en 13).

Vooreerst wordt opgemerkt dat u zich in de eerste plaats tot uw nationale autoriteiten dient te wenden, indien u van mening bent dat uw rechten worden geschonden. Uit de COI waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (zie COI Focus Georgië - Algemene situatie van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/ files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen

en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u zich in de eerste plaats tot de Georgische autoriteiten wendt indien u in uw land van herkomst problemen, medische of niet-medische, ondervindt. U werd tot tweemaal toe ontslagen op uw werk in Georgië omwille van de hiv-diagnose, maar tekende hiertegen nooit enig beroep aan, noch nam u contact op met een advocaat of een hulporganisatie om uw problemen aan te kaarten (CGVS, p. 13-15). Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat u niet op de ondersteuning van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen indien u omwille van uw diagnose gediscrimineerd werd. Daarbij aansluitend verklaarde u dat niemand contact wou met u, maar blijft u hieromtrent zeer algemeen en oppervlakkig en kan u dit niet individueel concretiseren (CGVS, p. 8 en 12). Daarenboven wordt er opgemerkt dat u bij terugkeer naar Georgië wel degelijk gesteund werd door uw netwerk, zo kreeg u de mogelijkheid om van november 2024 tot februari 2025 gratis in het appartement van uw kennis te verblijven (CGVS, p. 15), hetgeen op geen enkele manier op algemene uitsluiting wijst.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw paspoort, ID kaart en rijbewijs (stukken 1, 2 en 3 inventaris documenten) zijn slechts een bewijs van uw identiteit en Georgische nationaliteit, wat in bovenstaande niet in vraag wordt gesteld. Uw medisch dossier in België (stuk 4 inventaris documenten) toont aan dat u effectief medische problemen hebt en hiervoor in België reeds verschillende behandelingen onderging, allen elementen die evenmin worden betwist.
(…)"

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 62, § 2, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel meent verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Na een theoretische uiteenzetting hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat zijn verzoek louter gebaseerd is op medische redenen en er geen link bestaat tussen de door hem aangehaalde motieven en één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. Hij oppert dat de verwerende partij een onjuiste kwalificatie maakt van de door hem aangehaalde feiten. Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij in Georgië het slachtoffer was van ernstige discriminatie en sociale uitsluiting omwille van zijn hiv-diagnose, hetgeen hem plaatst binnen de categorie van een bepaalde sociale groep in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar een passage uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verduidelijkt hij dat hij twee keer werd ontslagen op zijn werk, sociaal werd

uitgesloten en gemarginaliseerd en niet langer werd uitgenodigd voor familiale en sociale activiteiten en uiteindelijk volledig geïsoleerd werd. Volgens verzoeker wijzen deze elementen op systematische en diepgaande stigmatisering die verder gaat dan louter socio-economische moeilijkheden en die wel degelijk het niveau van vervolging kan bereiken. Bovendien meent verzoeker dat de commissaris-generaal de door hem ondergane discriminatie minimaliseert door te stellen dat hij zijn verklaringen onvoldoende concreet maakt, terwijl hij duidelijk stelt dat hij tweemaal werd ontslagen door zijn hiv-status, geconfronteerd werd met sociale uitsluiting en zich in een toestand van volledig sociaal isolement bevond, hetgeen niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat dergelijke feiten cumulatief en in hun geheel moeten worden beoordeeld. Hij verwijst ook naar het arrest nr. 269 925 van 17 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Tot slot, wat betreft het gestelde in de bestreden beslissing dat hij zich tot de Georgische autoriteiten had moeten wenden, betoogt verzoeker dat het in de context van hiv-gerelateerde stigmatisering algemeen bekend is dat slachtoffers geconfronteerd worden met sociale schaamte en wantrouwen tegenover de autoriteiten, alsook vaak in de praktijk geen effectieve toegang hebben tot bescherming. Onder verwijzing naar een passage uit het bij zijn verzoekschrift gevoegde rapport, stelt hij dat uit objectieve informatie blijkt dat personen met hiv in Georgië kunnen worden blootgesteld aan stigmatisering en discriminatie, ondanks de nationale wetgeving die discriminatie op deze basis in principe verbiedt en dat de beschermingsmechanismen in de praktijk zwak lijken. Uit dit rapport blijkt eveneens, aldus verzoeker, dat mensen met hiv in Georgië ook in gezondheidsinstellingen worden gediscrimineerd en gestigmatiseerd, hetgeen aantoont dat deze problematiek zich ook in de samenleving in het algemeen manifesteert, hetgeen op zich dan weer aantoont dat er niet alleen sprake is van geïsoleerde incidenten, maar van een structureel en wijdverspreid fenomeen en dat hij niet kan rekenen op effectieve bescherming. Luidens het verzoekschrift bevestigt dit zijn kwetsbaarheid en zijn behoren tot een specifieke sociale groep.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Na een theoretisch betoog stelt hij dat hij, gelet op voormeld betoog uit het eerste middelonderdeel, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog het rapport "*People Living with HIV Stigma Index 2.0 – Country of Georgia*" van 2024 van UNFPA bij zijn verzoekschrift (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 18 augustus 2026, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met vermelding naar de weblink van de COI Focus "*Georgië Algemene Situatie*" van 12 februari 2025.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd omwille van zijn hiv-besmetting. Hij meent er enerzijds geen medische ondersteuning te krijgen en anderzijds gediscrimineerd te worden.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) houden verzoekers medische problemen geen verband met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Verder (ii), wat betreft verzoekers bewering uitgesloten en gediscrimineerd te worden omwille van zijn hiv-besmetting, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kan doen op nationale bescherming in zijn land van herkomst en dat zijn verklaringen over sociale uitsluiting onvoldoende geconcretiseerd worden en tegengesproken worden door zijn andere verklaringen. Tot slot (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.4.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3. Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoekers medische problemen *an sich* - zijnde zijn hiv-besmetting - in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteren, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat alle door hem aangehaalde problemen, zijnde zowel zijn medische problemen als de discriminatie die hij hierdoor kent in de Georgische samenleving, niet onder de criteria (lees: vervolgingsgronden) van het Verdrag van Genève vallen, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hoewel in de bestreden beslissing op ongelukkige wijze wordt gesteld dat verzoekers asielmotieven geen link hebben met de criteria van het Verdrag van Genève, blijkt uit hetgeen volgt – zijnde een uitleg waarom zijn medische problemen en zijn vermeend gebrek aan adequate behandeling hiervoor geen verband houden met deze criteria en verschillende redenen ter afwijzing van zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van de aangehaalde discriminatie die hier niets mee te maken hebben – dat dit enkel betrekking heeft op zijn medische problemen als dusdanig. Bovendien benadrukt de Raad dat verzoekers medische problemen geen verband houden met de vereisten voor internationale bescherming in het algemeen, en niet enkel met de criteria van het Verdrag van Genève.

Verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de oude artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Georgische autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hem geweigerd werd, dan wel zal worden omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. In dit verband wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld:

"*Zo verklaarde u dat u in 2018 de diagnose hiv kreeg in Georgië, waardoor u naar Frankrijk ging waar u voor deze diagnose behandeld werd (CGVS, p. 9). U diende verder bepaalde medicatie te nemen waarover u verklaarde dat deze in Georgië niet beschikbaar was, alsook dat de medicatie die wel beschikbaar is in Georgië onvoldoende werkzaam is, en bovendien zeer duur (CGVS, p. 10-11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u doelgericht medische zorgen werden ontzegd door de Georgische instanties. Daarbij aansluitend dient er ook opgemerkt te worden dat u steeds alle mogelijke hulp die er voor handen was, heeft toegediend gekregen en u nooit enige hulp werd geweigerd. Zo was u er zelfs van op de hoogte dat er gratis hiv-behandeling in Georgië voorhanden is (CGVS, p. 10-12). Echter bleek de medische hulp in Georgië niet van dien aard dat ze u voldoende kon ondersteunen en u uw gezondheid kon terugwinnen (CGVS, p. 10-11).*"

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde informatie inzake discriminatie en stigmatisatie van mensen met hiv in gezondheidsinstellingen, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie niet blijkt dat hem doelbewust (omwille van zijn hiv-besmetting) medische zorgen werden ontzegd. Bovendien blijkt uit deze informatie dat discriminatie en stigmatisatie vooral betrekking hebben op medische zorgen om niet hiv-gerelateerde redenen en dat discriminatie in de vorm van het weigeren van medische diensten uitermate zeldzaam is (slechts 3,4% van de respondenten verklaarde hier het slachtoffer van te zijn geweest in de twaalf maanden voor het onderzoek).

Volledigheidshalve wijst de Raad er, samen met de verwerende partij, nog op dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij in Georgië gediscrimineerd en uitgesloten werd omwille van zijn medische diagnose. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij tot tweemaal toe ontslagen te zijn geweest op zijn werk, alsook dat niemand contact met hem wou (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 12 en 13). In zijn verzoekschrift voegt hij nog toe dat de sociale uitsluiting waarmee hij geconfronteerd werd ervoor zorgde dat hij zich in een toestand van volledig sociaal isolement bevond en dat het cumulatief effect van al deze elementen samen wijst op een systematische en diepgaande stigmatisering en in aanmerking dient te worden genomen als vervolging.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, de door verzoeker aangehaalde vormen van discriminatie en stigmatisatie die hij in Georgië onderging in de bestreden beslissing terecht niet volledig als dusdanig worden aangenomen. Wat betreft zijn verklaringen over zijn sociale uitsluiting, wordt in de bestreden beslissing terdege geoordeeld dat deze zeer algemeen en oppervlakkig zijn en dat hij dit niet individueel kan concretiseren, ondanks het feit dat hij hier meermaals de mogelijkheid toe kreeg (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8 en 12). Dit doet reeds afbreuk aan de aannemelijkheid hiervan. Daarenboven merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoeker wel degelijk gesteund werd door zijn netwerk toen hij van november 2024 tot februari 2025 terugkeerde naar Georgië, gelet op zijn verklaring dat hij in die periode gratis in het appartement van een kennis kon verblijven (*ibid*., p. 15), wat op geen enkele manier op algemene uitsluiting, laat staan op een volledig sociaal isolement wijst. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn vage en algemene verklaringen, zonder deze te concretiseren, en het tegenspreken van deze gevolgtrekking. Hoewel het gegeven, dat verzoeker tot tweemaal toe ontslagen werd op zijn werk omwille van zijn medische toestand, niet wordt betwist en uitermate verwerpelijk is, kunnen deze twee voorvallen, ook cumulatief gezien, niet in aanmerking worden genomen als vervolging. De door verzoeker aangehaalde algemene informatie inzake discriminatie en stigmatisering van personen met hiv in Georgië (stuk 3, bij verzoekschrift) is geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Georgië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. Tot slot, wat betreft verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest nr. 269 925 van 17 maart 2022, onderstreept de Raad dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Los daarvan, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde geen nationale bescherming bestaat voor zijn problemen van discriminatie en stigmatisatie.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van oud artikel 48/4 van voormelde wet

krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens oud artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van oud artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De aanvullende nota stipuleert in dit verband met recht als volgt:

"*Uit COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië Algemene situatie van 12 februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie._algemene_situatie_20250212.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij zich bij terugkeer niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kan beroepen..*"

Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, aan verzoeker zelf toekomt om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hierin evenwel niet. Verzoeker toont niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker geen beroep aantekende toen hij tot tweemaal toe ontslagen werd op zijn werk en dat hij nooit contact opnam met een advocaat of een hulporganisatie om zijn problemen aan te kaarten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-15).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker vooreerst dat het algemeen bekend is dat slachtoffers van hiv-gerelateerde stigmatisering geconfronteerd worden met sociale schaamte en wantrouwen tegenover de autoriteiten. Dit kan echter niet verschonen waarom verzoeker minstens geen pogingen ondernam om bij de autoriteiten of via andere kanalen hulp en/of bescherming te zoeken. Daarnaast stelt hij, onder verwijzing naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde rapport (stuk 3, bij verzoekschrift), dat er nog steeds (structurele en wijdverspreide) discriminatie en stigmatisering is van personen met hiv in Georgië, niettegenstaande dit verboden is onder het nationaal recht, en dat beschermingsmechanismen in de praktijk zwak zijn. De Raad oordeelt dat het feit dat er nog sprake is van discriminatie en stigmatisering van mensen met hiv, ondanks dat dit bij wet verboden is, niet zonder meer kan toegeschreven worden aan gebrekkige nationale bescherming. Nergens uit de door verzoeker aangereikte informatie blijkt immers dat de autoriteiten niet bereid zijn

bescherming te bieden of dat de beschermingsmechanismen niet werken, laat staan dat er daardoor nog sprake is van discriminatie of stigmatisering. Dat discriminatie van personen met hiv bij wet verboden zou zijn, bevestigt – mede gelet op het voorgaande – enkel dat verzoeker op nationale bescherming kan rekenen.

Gelet op al het voorgaande overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen van discriminatie en stigmatisering, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van oud artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming

2.3.4.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, met uitzondering van de vaststellingen dat de door hem aangehaalde feiten geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.5.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b), en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (*cf.* heden vervat in artikel 4, lid 4, van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS